

Arrest

nr. 160 034 van 15 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 20 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2015 nam de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt, de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid
van een burger van de Unie, die op 20/01/2015 werd ingediend door:*

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, bewijs ziektekostenverzekering geldig in Be1g voor Belg en familie. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op nu geen middel werd aangewend tegen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad enkel een middel heeft ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Nochtans blijkt uit de aanhef van het verzoekschrift dat deze beslissing tot weigering van verblijf eveneens werd aangevochten, nu wordt gesteld: *“verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring van een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20.4.2015 betekend op 22.07.2015.”*

Nu er geen middel is gericht tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is het beroep onontvankelijk voor zover het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Dat de bijlage 20 ook een bevel bevat dat als volgt luidt:

“Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokken werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52 § 3 van het KB van 8 oktober 1981”.

Dat er geen enkele motivering voor het bevel voorhanden blijkt. Dat art. 8 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Immers art. 8 stipuleert uitdrukkelijk dat gedaagde dient aan te duiden welke bepaling van art. 7 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing zulks niet vermeldt. Dat de beslissing dient te worden vernietigd.”

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

De wetgever heeft in dit artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet (RvV Algemene Vergadering 19 december 2013, nr. 115.993).

Waar verweerder in de nota verwijst naar het feit dat de gemachtigde melding heeft gemaakt van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) blijkt dat deze bepaling, zoals verweerder zelf aanstipt, de term “desgevallend” bevat, zodat de gemachtigde er niet toe verplicht is tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en er

pas met een duidelijke verwijzing naar welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast formele duidelijkheid bestaat aangaande de rechtsgrond en het feitelijke motief voor het bevel. Een verwijzing naar artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit volstaat niet.

Waar verweerder in de nota nog stelt dat de verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet niet dienend zou zijn, nu de burgemeester op grond van artikel 7 niet gemachtigd zou zijn om een bevel uit te vaardigen, nu deze bevoegdheid is voorbehouden aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, stelt de Raad zich de vraag naar het belang dat verweerder hierbij heeft. Daargelaten de vraag of de burgemeester *in casu* als de gemachtigde kan worden beschouwd van de staatssecretaris, zou deze redenering tot gevolg hebben dat artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit geen steun zou vinden in de Vreemdelingenwet, dermate dat de burgemeester *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen afgeven nu artikel 8 van de Vreemdelingenwet, zonder enige uitzondering, stelt dat elk bevel de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, moet vermelden.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 20 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 20 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES